

PRI MRLIČU.

† FR. DOBNIKAR.

FR. S. FINŽGAR :

POD SVOBODNIM SOLNCEM.

POVEST DAVNIH DEDOV.

XXI.

(DALJE.)

Tisto noč je slonel Epafrodit pod trožarnim kandelabrom, naslonjen ob mizo, na kateri je bila grmada računov. Za njim je stal Melhior. Več-

krat je že obrnil zvesti Melhior peščeno uro, ki je bila postavljena na alabastrovem stebriču. Toda Epafrodit se ni utrudil. Njegove oči so se vtopile v številke, pergament za pergamentom se je plazil skozi suhe prste; včasih se je pomudil, izpregovoril besedo polglasno, nato pa delal dalje. Silenciarij mu je podajal preko mize s tresočo roko vedno novih listin in čakal s strahom, kdaj postavi Epafrodit suhi prst na račun in zamrmra: „Pomota!“ Toda trgovec se ni oglašil, kup listin se je manjšal, dokler si ni za beležil Epafrodit zadnje številke na tablico.

„Končano!“ je rekel z resnim glasom. „Pojdi!“

Silenciarij se je globoko poklonil in zapustil sobo.

„Koliko noči je preteklo, Melhior?“

„Nastopile so že polnočne straže, prejasni gospod!“

„Pojdi na vrt k morju do oljičnega gaja in se skrij. Kadar vidiš, da plôvejo trije čolni od brega, pridi mi naglo povedat! Luč ugasni!“

Epafrodit je odšel takoj v spalnico.

V smaragdinem steklu je živela drobna lučka in motno, fantastično razsvetljevala sobo. Trgovec je legel vznak na dragoceni perzijski divan, del sklenjene roke pod glavo in se zamislil.

Vse njegovo življenje - same suhe številke. Celo hipodrom ga ni razburkal - gledal je tekmo kvadrig - in računil s stavami. Kockal je pozne noči na Teodozijevem foru - pa ni bil strasten igravec, bil je samo mrzli računar. In sedaj na siva leta se mu zapletejo krog nog niti razburkanega življenja, vrvice, ki jih plete človeška strast. Ironično se je nasmehnil njegov obraz. Srce